

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Kůchlerovou, Ph.D. ve věci

žalobce: J. P. O.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2022, č. j. OAM-171/LE-BA05-K03-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o tom, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřipustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení žalobce namítl zkrácení svých práv, kterého se měl žalovaný dopustit zejména tím, že nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Tím měl žalovaný porušit § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Nastalo též porušení § 2 odst. 4 téhož zákona, neboť přijaté řešení nebylo v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídalo okolnostem daného případu. Dále mělo dojít k porušení § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, jelikož žalovaný nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalobce též namítl porušení § 14a zákona o azylu, neboť mu v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy. Žalobce též tvrdil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, jakými úvahami byl při hodnocení podkladů veden a tím porušil § 68 odst. 3 správního řádu.
3. K důvodům žádosti žalobce uvedl, že v roce 2017 navštívil zemi původu, přičemž při cestě byl přepaden jejich autobus, řidič zastřelen a cestující byli odvezeni do města J.. Autobus byl podle žalobce přepaden vojáky bojujícími na straně vlády proti organizaci B. H.. Zadržení cestující měli být mučeni a mělo jim být vyhrožováno zabitím, pokud nebudou poslouchat. Žalobci se podařilo uprchnout. Poté se jeho fotografie začala objevovat v novinách a je hledán vládou, jelikož by mohl prozradit, co ozbrojená skupina dělá, a že je placena státem. Dne 8. 1. 2018 žalobce přicestoval do České republiky a rozhodl se požádat zde o mezinárodní ochranu. V listopadu 2021 volal se svým bratrem, a ten mu sdělil, že se nemá do země původu vracet, neboť se jeho fotky stále objevují v tisku.
4. V předchozí žádosti žalobce vyzdvihoval jiné důvody svých obav z návratu do země původu. Nechtěl totiž mluvit o více problémech najednou a obával se, že při sdělení důvodů z roku 2017 na něj bude hleděno jako na teroristu. Tyto důvody uvedl až v obavě z návratu do země původu. Dále žalobce uvedl, že je diabetik, přičemž právě diabetes je rostoucím problémem systému zdravotní péče v Nigérii. Péče o pacienty je tam špatně koordinovaná, řada lidí žije s nezjištěným onemocněním a jen zlomku se dostává řádná péče a léčba. Stejně tak jsou problémem i neustále se zvyšující náklady na léčbu.
5. Žalobce spatřoval problém též v tom, že svůj závěr o nezměněné situaci v zemi původu opíral žalovaný o stejné zdroje, které použil při rozhodování o předchozí žádosti žalobce. Žalovaný tak nezkoumal žádné aktuální zdroje a nezjistil tak současnou situaci. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 1. 2021 podle kterého změna situace v zemi původu nemusí spočívat pouze v celkové změně poměrů, která by dopadala na veškeré obyvatelstvo, jakou je například vypuknutí ozbrojeného konfliktu či změna politického zřízení. Naopak se může jednat o změnu, která má význam z pohledu konkrétního žadatele a konkrétních důvodů, které uplatňoval v rámci řízení o předchozí žádosti.
6. I nadále se žalobce domnívá, že vycestování do země původu pro něj není bezpečné a v případě návratu má důvodné obavy o svůj život a zdraví. Podle žalobce se žalovaný nezabýval popsánými hrozbami, a přesto uzavřel, že v zemi původu žalobce nedošlo k žádné změně. V tom žalobce spatřuje porušení § 3 správního řádu, jelikož nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na základě uvedeného

je tedy podle žalobce zřejmé, že pokud žalovaný nedokáže vyloučit, že žalobci v zemi původu hrozí perzekuce ze strany státních orgánů, je povinen mu mezinárodní ochranu udělit. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v úvodu svého vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek a konstatoval, že neprokazují porušení jakýchkoli ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Pro své rozhodnutí si žalovaný obstaral dostatečné podklady a není pravdou, že by informace o zemi původu žalobce byly totožné s podklady shromážděnými při posuzování předchozí žádosti žalobce. Obsahem vyjádření žalovaného bylo dále teoretické pojednání o smyslu institutu opakované žádosti.
8. Skutečnost, že žalobce byl spolu se svým přítelem v roce 2017 unesen nigerijskými vojáky při cestě autobusem a následně byl zadržován, mučen a pod výhrůzkami nucen k výcviku a případnému boji proti organizaci B. H, stejně jako žalobcovu obavu pramenící z jeho označení v zemi původu za uprchlíka a z toho pramenící nemožnost vrácení se do země původu, označil žalovaný za nevěrohodnou. Žalobcem nyní předestřené důvody podání opakované žádosti totiž zcela popírají žalobcův azylový příběh předestřený při podání předchozí žádosti, a popírají i sdělené důvody opuštění země. Z pohledu žalovaného tak žalobce v průběhu let 2019 a 2021 prezentoval dva rozdílné azylové příběhy, přičemž v předchozím řízení výslovně potvrdil, že jiné než tehdy uvedené problémy (potíže s místní komunitou a dále potíže pramenící z jeho sexuální orientace) neměl. O únosu a následném mučení se nezmínil ani při přezkumu rozhodnutí o předchozí žádosti před správním soudem. Žalovaný ve svém vyjádření poukázal též na obsah výsledku žalobce provedený dne 1. 12. 2021 (tj. týden před podáním žádosti, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím), v němž žalobce sdělil, že do domovského státu se může bez obtíží vrátit, přičemž tam má vlastní byt a početnou rodinu.
9. Výpověď žalobce byla za nevěrohodnou, nelogickou až absurdní označena již v řízení o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, neboť žalobce hovořil o změně své sexuální orientace, ke které mělo dojít poté, co mu jeho česká manželka zlomila srdce. Ve stejném řízení pak žalobce ve výpovědi dne 10. 1. 2019, tedy těsně před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, o jakýchkoli potížích v zemi původu nehovořil. Naopak sdělil, že se do ní hodlá vrátit ke své manželce a třem dětem. Tato výpověď je tak zcela v rozporu s výpovědi učiněnou v řízení předcházejícímu vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný pak nadto uvedl, že žalobcem uváděné skutečnosti, zejména nucení k vojenské službě, se mu jeví nepravděpodobnými, především s ohledem na mizivou efektivitu a schopnosti takto získaných osob při zásahu proti teroristické skupině.
10. S ohledem na uvedené žalovaný neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, neboť v této žádosti neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení důvodů odchodu žalobce ze země původu, stejně jako obav z návratu do ní. Žalovaný dospěl k názoru, že v době od zamítnutí správní žaloby podané proti rozhodnutí žalovaného o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu do podání žádosti, o níž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, nedošlo v zemi původu žalobce ke změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu. Jelikož žalovaný dospěl v nyní posuzovaném správním řízení k závěru o nepřipustnosti žádosti žalobce,

nebyl podle svého názoru povinen zkoumat další okolnosti a rozhodovat o věci samé. Žalovaný tak má za to, že se při posuzování žádosti žalobce nedopustil žádné nezákonnosti a vydal napadené rozhodnutí na základě dostatečných a řádně získaných podkladů a jeho rozhodnutí netrpí vadou nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti. S ohledem na to navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Při posuzování věci měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“*. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
12. Žaloba není důvodná.
13. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejprve v roce 1998 a následně dne 12. 1. 2019, o druhé žádosti žalovaný po provedeném správním řízení rozhodl dne 15. 4. 2020 rozhodnutím, č. j. OAM-16/LE-BA02-K03-2019, a to tak, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 5. 2020. Správní žaloba proti poslední zmíněnému rozhodnutí byla zamítnuta Krajským soudem v Ostravě rozsudkem ze dne 30. 8. 2021, vydaném v řízení vedeném pod sp. zn. 62 Az 21/2020. Kasační stížnost nebyla podána.
14. Dne 8. 12. 2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod této žádosti uvedl zejména, že má v zemi původu problémy a je tam hledán. Dále uvedl, že při návštěvě země původu v roce 2017 byl vojáky přepaden autobus, v němž žalobce cestoval se svým přítelem, řidič autobusu byl zabit a cestující, včetně žalobce, byli umístěni do tábora, kde měli být vojáky vycvičení k boji. Zadržení byli biti a mučeni s tím, že v případě neposlušnosti budou zabiti. Žalobci a jeho příteli se podařilo uprchnout a následně se skrýval, aby neohrozil svou rodinu, jelikož byl prohlášen za uprchlíka. Dne 8. 1. 2018 přicestoval do České republiky. V listopadu 2021 si podle své výpovědi telefonoval se svým bratrem, který mu řekl, aby se nevracel, neboť se jeho fotky stále objevují v tisku. Na otázku žalovaného, zda výše popsane skutečnosti uvedl ve svých předchozích žádostech, odpověděl, že ne.
15. O poslední zmíněné žádosti (ze dne 8. 12. 2021) rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že žádost shledal nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e)

zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona.

16. Ve správním spise jsou dále založeny Informace OAMP ze dne 5. 10. 2021 s názvem Nigérie, Bezpečnostní a politická situace v zemi; Informace MZV ČR, č. j. 120286-19/2021-LPTP, ze dne 18. 11. 2021, k č. j. MV- 4158-24/OAM-2021, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti; překlad vybraných částí Informace Australské vlády ze dne 3. 12. 2020, Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) – Nigérie; a Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2020 Nigérie, Ministerstvo zahraničních věcí USA, ze dne 30. 3. 2021.
17. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen dne 16. 3. 2022. Při tomto seznámení do protokolu ke zprávě o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu uvedl, že vláda jeho země původu dělá pravý opak toho, co říká. Lidé jsou často zadržováni, vězněni, mučeni či zabiti. V celé zemi je špatná bezpečnostní situace, zejména pro příslušníky politické strany, jejímž členem je i žalobce. Do země původu se žalobce nechce vrátit, jelikož by byl zabit. Z rozhovoru se známými ví, že situace v zemi původu je nyní ještě horší.
18. Předmětem soudního přezkumu v posuzované věci je rozhodnutí žalovaného o další opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. V pořadí se jednalo o třetí žádost.
19. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, „*podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1*“.
20. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „*podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
21. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení (o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) zastaví, je-li žádost nepřipustná.
22. Z dikce shora citovaného ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu lze dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat. Je třeba uvést nové skutečnosti nebo zjištění a současně, aby se jednalo o takové skutečnosti nebo zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Za nové skutečnosti nebo zjištění je poté nutno považovat nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, nýbrž pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo smysl, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelze přitom pojímat jako prostředek k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly

ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího správního řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času. Lze mezi ně zařadit i změnu situace v zemi původu žadatele. Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu tedy představuje jakýsi filtr, jehož prostřednictvím lze propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jde přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a to princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.

23. K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již podrobně vyjádřil i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž uvedl: „*Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, dospěl k závěru, že: „*Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.*“ Lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, který formuloval následovně: „*Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.*“
24. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je tedy nutno důsledně dbát na splnění obou výše stanovených podmínek, které mají garantovat jak určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k odlišnému rozhodnutí správního orgánu, tak zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.
25. Jak z výše uvedeného vyplývá, pro posouzení projednávané věci je rozhodné zejména to, zda žalobce mohl důvody své poslední (nyní posuzované) žádosti uvést již při podávání žádosti minulé, resp. zda mu v tom nebránily důvody na něm nezávislé. Ve čtvrtém odstavci bodu III. žaloby, však žalobce sám tvrdí, že o více problémech najednou mluvit

nechtěl a zároveň se obával, že když zmíní své důvody z roku 2017, bude považován za teroristu. Sdělil tyto důvody podle svého žalobního tvrzení rozhodl až ve chvíli, kdy se obával návratu do země původu. Už z takto sdělných skutečností je zřejmé, že k neuvedení všech skutečností již v předchozí (v pořadí druhé) žádosti, došlo pouze a výhradně z rozhodnutí žalobce. Žalobce ani netvrdil, tím spíše neprokázal, že by mu v uvedení všech azylově relevantních skutečností v řízení o předchozí žádosti bránila jakákoli objektivní překážka.

26. Nelze se ani domnívat, že by k neuvedení skutečností o svém únosu a následném podrobení se násilí a mučení, měl žalobce legitimní subjektivní příčinu. Subjektivní příčina musí být chápána tak, že v případě své existence tato příčina znemožňuje svěřením se prožitkem, jež je důležitou součástí sdělovaného azylového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu. V judikatuře Nejvyššího správního soudu lze dohledat příklady takové subjektivní příčiny. Je jí například situace, kdy ženě coby oběti znásilnění, při pohovoru s pracovníkem ministerstva – mužem, předchozí prožité trauma znemožnilo překonat ostych či obavy a svěřit se se svým prožitkem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, čj. [7 Azs 28/2011-74](#)).
27. V nyní posuzovaném případě se však jedná o typově zcela jinou situaci, jelikož žalobce se podle svých tvrzení rozhodl některé skutečnosti nesdělil z vlastní vůle, jelikož se obával, jak na něj bude nahlíženo. Pokud se tedy žalobce rozhodl v řízení o udělení mezinárodní ochrany zamlčet některé ze skutečností, které ho k podání žádosti vedly, dobrovolně, nemohou tyto skutečnosti uvedené následně vést k vyslovení přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu.
28. Dále se krajský soud zabýval námitkou týkající se změny poměrů v zemi původu žalobce. Ten žalovanému vytýkal, že ve svých závěrech vycházel ze zpráv použitých v řízení o předchozí žádosti a nezjistil tak, jaká je aktuální situace v zemi původu žalobce. Krajský soud předně upozorňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí o předchozí (druhé) žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, bylo správním soudem pravomocně skončeno dne 30. 9. 2021. Dne 8. 12. 2021 žalobce podal žádost, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím dne 18. 3. 2022. Rozhodnutí o třetí žalobcově žádosti tak bylo vydáno po necelých šesti měsících od vydání rozhodnutí o předchozí žádosti. Jistě si lze obecně představit, že i za tak relativně krátkou dobu může dojít ke změnám, jež by na posouzení žalobcovy žádosti mohly mít vliv, ovšem ani žalobce sám, takové skutečnosti netvrdí, tím spíše neprokazuje. Dále ve své žalobě pouze sděluje, že situace v zemi původu pro něj „zůstává nebezpečná“. Z takového sdělení však změna poměrů k horšímu zřejmá není. Ani krajskému soudu nejsou známy skutečnosti svědčící o změně poměrů v zemi původu žalobce.
29. Nadto krajský soud připomíná, že byť by žalovaný vycházel ze stejných materiálů, mohou tyto dostatečně ilustrovat současný stav v případě, že od jejich vypracování nedošlo k žádné zásadní změně. Žádné konkrétní zhoršení situace v zemi svého původu žalobce ani netvrdil. Použití takových materiálů tedy rozhodně nemůže být vadou zatěžující napadené rozhodnutí. Nadto krajský soud konstatuje, že žalobce se ve svém závěru o použitých podkladech mylí, jestliže tvrdí, že žalovaný vycházel ze stejných podkladů jako při posuzování předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Z prostého porovnání podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí (jak byly jmenovány výše) a materiálů, o něž se opírá rozhodnutí o předchozí (v pořadí druhé) žádosti o mezinárodní ochranu, vyplývá, že při vydání napadeného rozhodnutí vycházel žalovaný

z o jeden až dva roky aktuálnějších materiálů. Ani tato žalobcová námitka tak není důvodná.

30. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, přičemž rozhodnutí nelze označit ani za nepřezkoumatelné, neboť v odůvodnění jsou uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, jakož i úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Vzhledem k tomu, že ve věci byly naplněny podmínky stanovené v ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem byla zcela správně shledána nepřipustnou v souladu s právními předpisy i ustálenou judikaturou. Proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. Krajský soud pak pouze na okraj připomíná, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Udělení mezinárodní ochrany je tak zcela specifickým způsobem legalizace pobytu na území ČR, a to za přesně vymezených důvodů.
32. Chce – li žalobce trvale pobývat v České republice, pak instituty zákona o azylu nejsou jedinými možnými instrumenty, kterými lze tento cíl zajistit; žalobce se může pokusit využít některého z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

V. Závěr a náklady řízení

33. Soud tak neshledal žalobou důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Hradec Králové 31. května 2022

JUDr. Martina Kůchlerová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.